

SERVICIUL RUGĂCIUNII

„Der: Herold” - 03. 1933.

„Epafras, care este dintr-ai voștri, vă salută. El, rob al lui Hristos Isus, vă salută, totdeauna luptându-se pentru voi în rugăciunile sale, pentru ca să fiți desăvârșiți și cu totul siguri, în toată voia lui Dumnezeu” — Coloseni 4:12.

Există o deosebire izbitoare între povestirile inspirate ale oamenilor lui Dumnezeu și între toate biografiile omenești. Despre cei dintâi se poate spune cu adevărat, că ei dau un conținut „bogat în puține cuvinte”, pe când despre unii din cei din urmă mai degrabă s-ar putea spune, că ei spun „puțin în multe cuvinte”. Istoria unuia dintre sfinții Vechiului Testament, a unei vieți de o durată de trei sute șaiszeci și cinci de ani, este rezumată în două propoziții scurte: „Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu a mai fost, pentru că l-a luat Dumnezeu.” (Geneza 5:24). Ce istorie scurtă! Dar cu ce conținut bogat! Câte volume ar fi umplut oamenii cu povestirile unei astfel de vieți! Și totuși, ce ar fi putut ei spune mai mult? A umbla cu Dumnezeu, aceasta conține tot, ce de fapt s-ar putea spune de cineva. Un om ar putea călători, sau să predice Evanghelia în fiecare țară, sau să sufere pentru cauza lui Cristos, sau poate să-l sature pe cel flămând, să-l îmbrace pe cel gol, să cerceteze pe cei bolnavi; el poate să citească, să scrie, să publice și, pe scurt, el poate face tot ce un omă putut sau a făcut — și totuși toate acestea pot fi rezumate în acea propoziție scurtă : El a umblat cu Dumnezeu. Și acesta ar fi cel mai bun lucru, când cineva și-ar putea rezuma viața în felul acesta. Se poate însă întâmpla ca cineva să facă aproape tot ce s-a enumerat și totuși să nu umble niciodată, un ceas, cu Dumnezeu. Aceste cuvinte conțin un gând cu totul solemn și practic. Acesta ar trebui să ne conducă la o cultivare serioasă a vieții noastre ascunse, fără de care serviciile exterioare nu s-ar dovedi mai mult decât un foc simplu și fum de paie.

Activitățile în sfințenie

Este ceva foarte special felul în care numele lui Epafras ni se face cunoscut în Noul Testament. Aluziile despre el sunt foarte scurte, dar foarte importante. Se pare că el a fost un astfel de caracter de care e mare nevoie în zilele noastre. Activitățile sale, după cum le amintește scriitorul inspirat, nu par că au fost prea bătătoare la ochi sau atrăgătoare. Ele nu erau făcute cu scopul de-a străluci în fața oamenilor și de-a provoca lauda omenească. Dar cu toate acestea au fost cele mai prețioase activități, activități fără pereche, activități incomparabile. Acestea au activități în camera dinlăuntru, o activitate în sfințenie, o activitate fără de care toate altele se dovedesc neroditoare și fără valoare. Apostolul nu ni-l prezintă pe Epafras printr-o biografie sacră, ca un mare predicator, sau ca un mare scriitor, sau ca unul care a făcut multe călătorii, cum el însuși putea să fie, și cum toate acestea, la locul lor, sunt foarte prețioase. Spiritul sfânt însă nu ne-a spus că Epafras a fost unul dintre aceștia. Dar iubite cititor, el (Spiritul sfânt) ne-a înfățișat acest caracter interesant și particular în așa fel, încât el trebuie să ne răscolească adâncimea ființei noastre morale și spirituale. El ni l-a prezentat pe Epafras ca pe un om al rugăciunii serioase, ca pe un om care se roagă serios și plin de ardoare — ca pe unul care nu se roagă în cămăruțe de oameni pentru el însuși, ci pentru alții. „Epafras, care este dintr-ai voștri, vă salută. El, rob al lui Hristos Isus, vă salută, totdeauna luptându-se pentru voi în rugăciunile sale, pentru ca să fiți desăvârșiți și cu totul siguri, în toată voia lui Dumnezeu. Căci mărturisesc despre el că lucrează mult pentru voi, pentru cei din Laodicea și pentru cei din Hierapolis.” (Coloseni 4:12-13). Astfel a fost Epafras! O, de-ar da Dumnezeu sute de aceștia în zilele noastre! Noi suntem recunoscători și mulțumitori pentru predicatorii, pentru scriitorii și pentru frați care călătoresc în cauza Domnului, dar noi dorim oameni de rugăciune, de oameni ca Epafras. Noi suntem fericiți să vedem oameni pe picioarele lor care predică pe Cristos, fericiți să-i vedem capabili să mânuiască condeiul unui scriitor pregătit în cauza nobilă, fericiți să-i vedem făcându-și drumul lor în adevăratul spirit evanghelic în regiunile îndepărtate, fericiți să-i vedem în adevăratul spirit pastoral mergând mereu să-și viziteze frații în fiecare oraș. Ferească Dumnezeu ca noi să nu prețuim sau să vorbim în mod disprețuitor de aceste servicii onorabile; nu, nu, ci din contră, noi le prețuim mai mult decât am putea să le exprimăm prin cuvinte. Dar în spatele tuturor acestora noi dorim un spirit al rugăciunii înfocate, al rugăciunii stăruitoare. Fără aceasta nimic nu poate prospera. Un om fără rugăciune e un om sec, fără putere. Un predicator fără rugăciune este un predicator fără rezultat bun. Un evanghelist fără rugăciune va face, deci, puțin bine, un pastor fără rugăciune va avea, deci, puțină hrană pentru turmă. Noi dorim oameni de rugăciune ca Epafras — de oameni a

căror odăi sunt martorii luptelor în rugăciune. Fără îndoială, aceștia sunt oamenii de care e nevoie în timpul prezent.

Nimic altceva decât iubirea de oameni

Este o binecuvântare deosebită în rugăciunea singuratică și liniștită, atât pentru cel ce se roagă cât și pentru aceia pentru care s-a făcut rugăciunea. Acesta e un serviciu liniștit și neplictisitor. El se face în singurătate cu inima înfrântă în prezența divină, departe de privirea oamenilor. Cât de puțin ar fi știut colosenii despre străduința serioasă și plină de iubire a lui Epafraș, dacă Spiritul sfânt nu le-ar fi amintit aceasta. Este posibil că unii dintre ei au crezut că lui Epafraș îi lipsește zelul pentru frați, deoarece și atunci existau probabil ca și acum oameni care credeau, că iubirea și zelul plin de îngrijire al unui om se poate vedea numai atunci când respectivul face multă activitate publică; cercetează pe frați, scrie epistole, etc. Aceasta ar fi o părere greșită. Ei ar trebui să-l vadă pe genunchi ca să-l poată judeca câtă iubire frățească și iubire în general este în el. E posibil ca plăcerea de călătorie să mă facă să călătoresc de la Londra la Edinburg să vizitez frații. Se poate să am o mâncărime de condei care mă face ca să trimit cu fiecare poștă câte-o scrisoare. Dar nimic altceva decât iubirea de oameni, iubirea față de Cristos, așa ca pe Epafraș, a putut cândva să mă facă să lupt pentru poporul lui Dumnezeu, „ca să fiți desăvârșiți și cu totul siguri, în toată voia lui Dumnezeu”.

Rugăciunea stăruitoare

Această activitate în singurătate, nu pretinde vreun dar deosebit, nici talente speciale, și nici vreo superioritate spirituală. Această slujbă o poate face fiecare creștin. Nu fiecare are capacitatea să predice, să învețe, să scrie sau să facă călătorii, dar fiecare se poate ruga. Câteodată se vorbește despre darul de rugăciune. Aceasta nu e o expresie favorabilă. Aceasta sună neplăcut: Ne cugetăm câte o dată la unele adevăruri bine cunoscute, pe care memoria le păstrează și gura le vorbește cu ușurință. Acesta e un lucru nevoie, sărac. Cu Epafraș nu s-a întâmplat astfel. Aceasta nu e tocmai ceea ce noi astăzi dorim. Noi avem nevoie de un adevărat spirit de rugăciune. Noi avem nevoie de un spirit care a înțeles trebuințele Bisericii din timpul prezent, și care să aducă aceste lipsuri înaintea Tronului de Har în mod stăruitor și plin de zel și de credință. Acest spirit poate fi activ în tot timpul și prin toate împrejurările. Cel ce se roagă poate face acest serviciu dimineața, la amiază, seara și la miezul nopții. Inima se poate îndrepta cu rugăciune fierbinte la Tronul de milă în orice timp. Urechea Tatălui nostru ceresc e totdeauna deschisă; prezența Sa niciodată, nu ne este oprită. Oricând și ori cu ce poți să vii înaintea Sa, El este întotdeauna gata să te asculte și să-ți răspundă. El ascultă și răspunde și iubește rugăciunea stăruitoare. El însuși a zis: „Cereți — căutați — și bateți!” și noi trebuie să ne rugăm totdeauna și să nu pierdem răbdarea și „tot ce veți cere cu credință veți primi” și „dacă cineva dintre voi are lipsă de înțelepciune, să ceară de la Dumnezeu”. Aceste cuvinte se întrebuițesc în general; ele sunt zise pentru toți copiii lui Dumnezeu. Cel mai slab dintre copiii lui Dumnezeu se poate ruga, poate priveghea, poate primi un răspuns și poate aduce mulțumiri și laude lui Dumnezeu.

Pentru a dovedi interesul nostru adânc față de oameni, nimic nu e mai potrivit ca rugăciunea stăruitoare. Epafraș desigur că a luat mult parte la interesele creștinilor din Colose, Laodicea și din Hierapolis. Interesele lor l-au făcut să se roage pentru ei, iar rugăciunea sa l-a făcut tot mai interesat în fericirea lor. Cu cât suntem mai interesați pentru cineva, cu atât mai mult ne vom ruga pentru el; și cu cât ne rugăm mai mult, cu atât mai mult ne interesăm pentru el; dacă suntem îndemnați să ne rugăm pentru cineva, atunci cu siguranță ne vom bucura de creșterea și prosperitatea sa spirituală, dar de asemenea referindu-ne la cei neconvertiți când suntem conduși să așteptăm pe Dumnezeu în privința lor, convertirea lor este privită cu adâncă neliniște și când vine este salutăată cu o mulțumire neprefăcută. Acest gând ar trebui să ne facă a imita pe Epafraș care a fost arătat de Spiritul sfânt ca un „serv a lui Cristos”, în legătură cu rugăciunea sa plină de zel pentru poporul lui Dumnezeu.

Legătura puternică

Dar în sfârșit, îndemnul cel mai puternic ca noi să cultivăm spiritul lui Epafraș, va fi acela de a sta în strânsă legătură cu Spiritul lui Cristos. Acesta este motivul cel mai înalt, Cristos este interesat de poporul Său. El e acela care dorește, ca „ei să stea desăvârșiți și pe deplin încredințați în orice voie a lui Dumnezeu”; iar aceia care sunt îndemnați a se ruga în felul acesta, gustă marele privilegiu al comunității cu marele nostru învățător. Cât de minunat este aceasta ca ființe atât de slabe de pe acest pământ să aibă dreptul de a se ruga pentru

scopurile Domnului măririi! Ce legătură puternică a fost între inima lui Epafraș și inima Domnului, când el „Epafraș” a făcut acest serviciu pentru frații săi din Colose.

Cititorule creștin, gândește-te la exemplul lui Epafraș și să-l imităm. Să ne fixăm privirea pe un asemenea din Colose sau pe altul și pe munca stăruitoare în rugăciune pentru creștinii de acolo.

Noi trăim într-o clipă foarte solemnă. Domnul să pună printre noi în mișcare un spirit al rugăciunii serioase și mijlocire. El să ridice mulți de aceia, care să fie ca Epafraș. Aceștia sunt oamenii crize.